

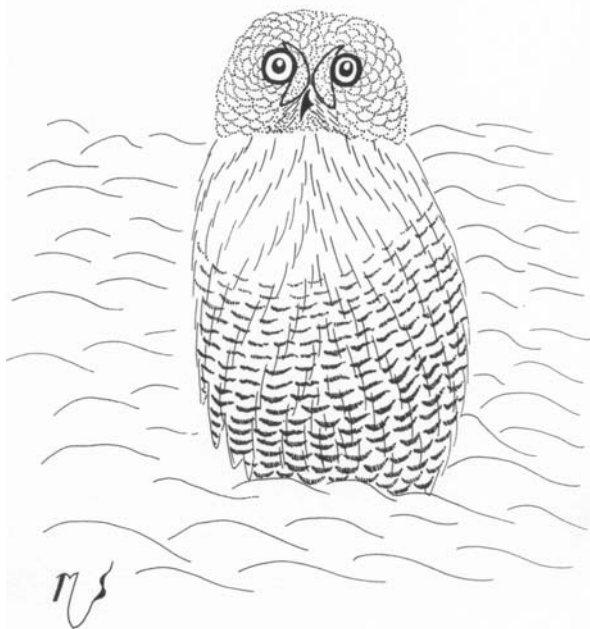

Ako sa sova Snežnica zatúlala do dolinky Olinky

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Jednu zimu vládli v dolinke Olinke naozaj kruté podmienky. Zima sa nast'ahovala do všetkých jej zátiší oveľa skôr, ako jej to podľa kalendára nariadila prababička Príroda. Celú dolinku zaviata hrubou snehovou perinou a mráz oziabal každé živé stvorenie. Vtáčiky, ktoré neodleteli do teplých krajov, posedávali na stromoch s našuchoreným perím. Len zobáky im trčali spod teplého páperia. Zvieratá zase ležali schúlené do kľbka a nechali sa zakrývať pomaly padajúcimi vločkami bieleho snehu. Nijakému stvoreniu nebolo do reči. V celej dolinke Olinke bolo mŕkvo, len bystrina Rina z posledných síl zurkotala.

Keď prišiel do dolinky Olinky deň, v jej zátišiach bolo stále clivo. Odrazu sa však na zasneženú lúku zniesol veľký biely vták. Stvorenia prababičky Prírody si ho však vôbec nevšimli. Sedeli bez slova, neznámeho host'a ani len neprivítali. Keď sa nemali k reči podnájomníci dolinky Olinky, prihovoril sa im neznámy biely vták sám: - *Dobrý deň vám prajem.*

Sova Snežnica - sova snežná

Nijaké stvorenie mu však neodpovedalo. Všetky vtáky i zvieratá sedeli ako skamenené a vyplieš'ali na neznámeho vtáka okále.

- *Vari ste tu všetci nemí?* - prihovoril sa im veľký biely vták. - *Povie mi aspoň jeden z vás, kam som to zabľúdila?*

- *Čo si to za stvorenie, keď nevieš, kam si sa zatúlala?* - prehovorila sojka Škriekavka. - *Ty by si nám mala povedať, odkiaľ si sem priletela. Ja som ťa veru v týchto končinách ešte nevidela. Videl niekto z vás, moji susedia, tohto bieleho*

NA TÚRU S NATUROU

vtáka tu v dolinke Olinke?

Všetky prítomné stvorenia len pokrútili hlavami.

- Ani ste ma tu nemohli vidieť, - odvetil neznámy vták. - Ved' ja mám svoj domov ďaleko na severe. Ale teraz neviem kde vlastne som.

- Tak ty máš svoj domov na severe? - začudoval sa hýľ Buclík. - Takého vzácneho hosťa z toľkej diaľky sme tu veru ešte nemali.

- A čomu môžeme vďačiť za tvoju návštevu?

- U nás doma na severe teraz panuje taká krutá zima, že sa to už nedalo zniesť. - začal vysvetľovať neznámy vták. - Mráz je taký silný, že počas noci vtáky primrzajú o konáre na stromoch a hynú. No a nedá sa tam nič nájsť do hladného bruška. Ak by som odtiaľ neodletela, teraz by som už možno ani ja nebola medzi živými.

- To tam naozaj vládne zima ešte krutejšie ako tu, v dolinke Olinke? - vyzvedal Buclík.

- Takáto zima, ako je tu u vás, to je nič, - odvetil neznámy biely vták. - Keby bola taká aj u nás na severe, tak by som svoj domov neopustila.

- A ako sa vlastne voláš, neznámy vták?

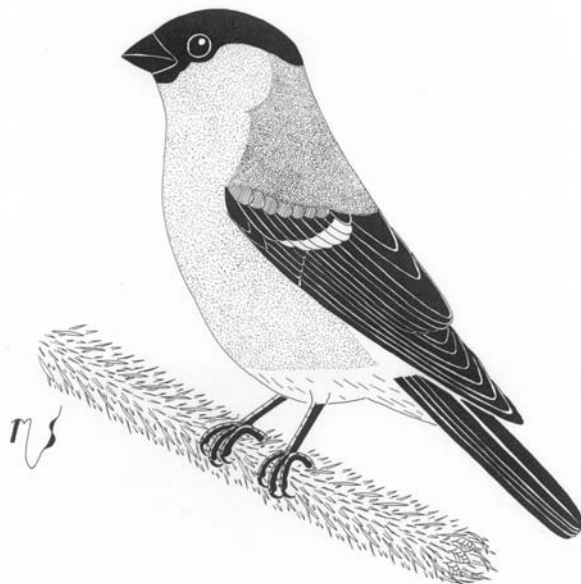
- Ja som sova Snežnica, - odvetil veľký biely vták.

- A prečo si biela ako sneh? - vyzvedala strnádka Adka.

- Nuž preto, lebo tam u nás je skoro celý rok sneh, - začala vysvetľovať sova Snežnica. - Keď sedím na snehu, moje biele perie s ním dobre splýva a nikto ma nezbadá.

- Teraz už zostaneš navždy žiť tu v dolinke Olinke? Či sa chceš vrátiť domov na sever? - pýtal sa zvedavý hýľ Buclík.

- Nebojte sa, nebudem vás tu dlho otravovať, - odvetila sova Snežnica. - Zdržím sa tu len pár dní, pokiaľ zima v mojej domovine trochu nepoľaví. Počas februára sa vyberiem naspäť domov.

Hýľ Buclík - hýľ lesný

NA TÚRU S NATUROU

- Vravíš, že si sova, - prehovoril tesárik Triesoček. - Potom by si mala v dolinke Olinke poletovať v noci. Ako to, že si sem priletela počas dňa, keď všetky ostatné sovy v dolinke Olinke driemu?

- Ja som trochu iná ako vaše sovy, - odvetila sova Snežnica. - Moje oči znášajú aj pohľad slnka Zlatoviečka. Preto som hore počas dňa a v noci môžem driemať, tak ako vy. No a tam u nás nie je veľký Sova Snežnica - sova snežná rozdiel v tom, či je deň, alebo noc. Celú prvú polovicu roka máme polárny deň a druhú polárnu noc.

- Ako je to možné? - divil sa hýľ Buclík.

- Za to môže slnko Zlatoviečko, - odvetila Snežnica. - Keď sa nasťahuje na sever, stále panuje deň. No a keď sa presťahuje na juh, tak tam u nás máme noc. Vtedy slnko Zlatoviečko polovicu roka vôbec nevidíme.

Sova Snežnica pobudla v zátišiach dolinky Olinky takmer do polovice februára. Za ten čas sa s ňou zoznámili všetci podnájomníci. Väčšina vtáčkov a zvierat sa tešila, že ich takýto vzácny hosť navštívil. Myši a ryšavky nemali však z tejto návštevy veľkú radosť. Nečudo, Snežnica najradšej naháňala a chytala ich. A tak si tieto stvorenia vydýchli, keď sa sklonku noci nenápadne z lesného zátišia vytratila. Podnájomníci dolinky Olinky na ňu dlho spomínali. Najviac vtedy, keď začala v dolinke Olinke znovu slúžiť krutá zima.